

[Starcke.]

disse enorme Millionværdier, saa der bliver mindre til dem, der skaber Værdierne. De Organisationer og Fagforeninger, som Arbejderne har skabt, er noget sekundært, en defensiv Foranstaltning; Arbejderne har været nødt til at skabe disse Sammenslutninger for at kunne staa fastere i Forhandlinger med Arbejdsgiverne, men det er ikke Arbejdsgivernes Funktion som Arbejdsledere, der skaber Modsætningen, det er derimod den Omstændighed, at mange Arbejdsgivere samtidig er Indehavere af Monopoler, Talsmænd for eller interesserede i Monopolernes Opretholdelse; det er det, der skaber den virkelige Konflikt.

Der er mange Kredse i vort Samfund, som ikke er begejstrede for Kommunisterne og det kommunistiske Partis Virksomhed. Der findes en meget sikker Vej til at afskaffe Kommunismen, og det er at afskaffe Monopolerne. Hvis man afskaffer disse vældige Særrettigheder, som nu laver Ulykkerne, vil Kommunismen som saadan forsvinde som Dug for Solen.

Efter vort Skøn er det en Menneskerettighed at forlade et Arbejde, som ikke passer en. Efter vort Skøn er det en Menneskerettighed at lukke en Virksomhed, som man ikke mener længere bør oprettholdes, som det ikke betaler sig at oprettholde, hvis ellers indgaaede Aftaler og Kontrakter holdes. Men derimod mener vi ikke, at det er en Menneskerettighed gennem Blokade at krænke andres Ret ved at forhindre dem i at optage Arbejdet. Her kommer netop Samfundets Interesse frem, idet alle Samfundets Funktioner kan komme i Fare ved disse Arbejdskonflikter.

Derfor, hvis man ikke ønsker at gaa den Vej at afskaffe Monopolerne og fjerne Aarsagerne til Arbejdskonflikter, er en Lov som den foreslaaede kun en logisk Konsekvens, idet den i saa Fald gør, at Ulykkerne bliver noget mindre. Man prøver at varetage Samfundets Interesse over for de stridende Parter. Arbejderne har, saa vidt jeg kan se, en livsvigtig Interesse i, at Særrettigheder og Monopoler afskaffes, men Fagforeningspolitikere har ikke en slet saa brændende Interesse deri, idet de vil blive overflødige, den Dag Monopolerne er afskaffet.

Hvis dette Lovforslag er Udtryk for en Linie, som skal være varig i dansk Politik,

maa man være klar over, at der er en Grænse for, hvad Statsmagten kan naa at gennemvinge. Statsmagten kan sikkert i de fleste Tilfælde bringe Arbejdsstridigheder til Ophør, men Arbejdsstridigheder kan blive saa store og omfattende, at selv Statsmagten ikke altid vil slaa til. Og der er en Ting, Statsmagten ikke kan gennemvinge: den kan ikke gennemvinge Arbejdsglæde og Arbejdstempo og det Resultat, som Arbejdsglæde og Arbejdstempo skulde give, nemlig at forøge Produktionen. Det er der kun een Ting, som kan, og det er den sociale Frihed og Retfærdighed. Vi har Gang paa Gang vist, hvad Vej der skal gaas, og vi vil gøre det igen og ikke blive træt deraf.

Der staaer i Bemærkningerne til Lovforslaget, at det ikke indeholder nogen Løsning af de Problemer, som Interesses modsætningerne mellem Arbejdere og Arbejdsgivere i øvrigt omfatter. Det siges ærligt, og det er rigtigt, at det gør det ikke. Men der staaer desuden i Bemærkningerne, at det „er Forslagsstillernes Opfattelse, at Tiden netop nu er inde til at tage disse Problemer op til en dyberegaaende Undersøgelse“ — men saa kommer en mærkelig Afsvækning — „med det Formaal at finde frem til Samarbejdsformer, der fjerner nogle af de væsentligste Aarsager, der fører til de store Arbejdskampe“. Og saa drejer man det over til dette, at der skal nedsættes „en Kommission til Overvejelse af herhenhørende Reforme i Forholdet mellem Arbejdsgivere, Arbejdere og Funktionærer“.

Det vil sige, at man drager denne Undersøgelse ned til en hyggelig Diskussion om lidt større Indflydelse paa det eller paa det inden for Arbejdet ved de forskellige Virksomheder, men man giver netop ikke Kommissionen det Omfang og den Opgave, som den burde have, nemlig at fjerne de væsentligste Aarsager, som fører til de store Arbejdskampe. Hvis Kommissionen ikke faar dette Omfang og faar dette Maal at arbejde for, mener jeg, at de politiske Partier maa finde frem til et Samarbejde. Dér vil jeg gerne indbyde den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard, og de ærede Ordførere for Socialdemokratiet og Kommunisterne til at undersøge, om der ikke var en Mulighed for, at vi kunde finde frem til et Fællesforslag til Fjernelse af den væsentligste Aar-